

1 Bet Sauls, vēl draudus un nāvi šņākdams pret Tā Kunga mācekļiem, gāja pie augstā priesterā

2 un lūdza no tā vēstules sinagogām Damaskā, lai, atradis kādus šīs mācības sekotājus, vīrus vai sievas, tos saistītus vestu uz Jeruzālemi.

3 Bet, viņam ejot, notika, ka, tuvojoties Damaskai, piepeši viņu apspīdēja gaisma no debesīm,

4 un, pie zemes nokritis, viņš dzirdēja balsi, kas viņam teica: "Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?"

5 Viņš jautāja: "Kas Tu esi, Kungs?" Bet Viņš atbildēja: "Es esmu Jēzus, ko tu vajā;

6 celies un ej pilsētā, un tev pateiks, kas tev jādara."

Apd. 9,1–6

Mīļā draudze!

Varbūt Jūs atceraties, ka Lieldienās ziņās parādījās briesmīga vēsts. Šrilankā vairākos bumbu sprādzienos viesnīcās un baznīcās gāja bojā ap 250 cilvēku. Daudzi vietējie kristieši bija sapulcējušies uz Lieldienas rīta dievkalpojumiem. Klausoties Lieldienas vēsti, sprāga bombas un sarāva gabalos atnākušos dievkalpojuma apmeklētājus. Vēlāk pienāca ziņa, ka tā esot bijusi musulmaņu ekstrēmistu atriebība par līdzīgu uzbrukumu mošejai Jaunzēlandē, kas bija noticis mēnesi atpakaļ.

Ir grūti saprast, kā tas var būt, ka cilvēki tik ļoti nocietina sevi, ka tie, naida pārņemti, spēj nogalināt miermīlīgus iedzīvotājus, kuriem nav nekā kopīga ar citu noziegumu citā valstī.

Tikpat labi šis uzbrukums būtu varējis notikt kādā Latvijas dievnamā. Diemžēl tas nebija vienreizējs gadījums. Mazākā mērogā kristiešu vajāšanas, slepkavošanas un pāridarījumi notiek katru dienu, pārsvarā musulmaņu valstīs, kā Sīrijā, Turcijā, Pakistānā, Sudānā, Irākā un Irānā, bet arī Indijā, kur lielākoties dzīvo hinduisti, tāpat Ķīnā un Ziemeļkorejā, kur komunistu režīmi daudzus kristiešus ir ieslodzījuši koncentrācijas nometnēs. Pēc Šrilankas uzbrukuma viens otrs žurnālists uzdeva jautājumu, kā tas var būt, ka kristiešu vajāšanām rietumu sabiedrība pievērš tik maz uzmanības. Pat baznīcas pārsvarā izvēlas par šīm lietām klusēt, jo baidās no tā, ka pārāk asa kritika varētu veicināt naidu pret musulmaņiem savā valstī.

Uz šī fona pārdomāsim šodienas stāstu par to, kas notika ar apustuļi Pāvilu ceļā uz Damasku. Pāvils jeb, kā viņš tika saukts pirms sastapšanās ar Kristu uz ceļa, Sauls, bija jūds no grieķu pilsētas Taršišas. Viņam bija romiešu pavalstniecība, bet viņš tika audzināts jūdu ticībā un jau kā jauneklis viņš atnāca dzīvot uz Jeruzālemi, lai tur mācītos galveno rabīnu skolās. Paralēli viņš iemācījās telšu taisītāju arodu, ar ko varēja sev nopelnīt iztiku. Jeruzālemē Sauls kļuva par farizeju, kas stingri ievēroja visas bauslības prasības un dedzīgi mēģināja pildīt Dieva prātu, kā viņš to izprata. Kad Jeruzālemes grieķu kopienā parādījās pirmie kristieši, Sauls atbalstīja stingru rīcību pret šo "bīstamo sektu". Lūka stāsta, ka viņš sargāja ļaužu pūļa drēbes, kamēr tie ar akmeņiem nomētāja pirmo kristiešu mocekli Stefanu. Vēlāk Sauls aktīvi iesaistījās kristiešu vajāšanā. Tomēr notika tāda paradoksāla lieta: jo vairāk kristiešus vajāja, jo vairāk evaņģēlija vēsts gāja plašumā, jo tie, kas tika padzīti no Jeruzālemes, sāka sludināt citur, un aizvien

vairāk cilvēku, starp tiem daudzi grieķi un romieši, sāka interesēties par kristīgo ticību.

Katrā ziņā Pāvils uzskatīja kristiešus par Dieva ienaidniekiem, kas neievēro Dieva baušļus un sludina maldīgu mācību par viltus mesiju Jēzu Kristu. Arī mūsdienās musulmaņu teroristi uzskata, ka viņi rīkojas pēc Dieva prāta, ka ir jāiznīcina Dieva pretinieki un jāizstāvē sava ticība un pārliecība par katru cenu. Viņu ieskatā visi kristieši ir saistīti ar Rietumu civilizāciju, kas nes milzīgu postu visai cilvēcei. Tāds fanātiķis bija arī Pāvils.

Viņam nepietika vajāt tikai vietējos kristiešus Jeruzālemē, viņš pieprasīja un arī saņēma pilnvaras kristiešu vajāšanai arī citās pilsētās. Tā viņš devās uz Damasku, mūsdienu Sīrijas galvaspilsētu. Netālu no Damaskas viņa naida gājienu pārtrauca Jēzus. Pāvilam parādījās spoža gaisma, viņš krita gar zemi un dzirdēja balsi, kas uz viņu runāja: **“Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?”** **Viņš jautāja: “Kas Tu esi, Kungs?”** **Bet Jēzus atbildēja: “Es esmu Jēzus, ko tu vajā; celies un ej pilsētā, un tev pateiks, kas tev jādara.”**

“Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?” Pāvilam šis jautājums noteikti vēl ilgi skanēja ausīs. Kā tas ir, kāpēc tā notiek, ka naidis var pārņemt mūsu sirdis, un mēs pat nenojaušam, cik ļoti mēs esam aizmaldījušies no cilvēcības ceļa? Pāvilam jau bija tikai iedomas par kristiešiem, viņš redzēja to, ko vēlējās redzēt. Mēs varam padomāt, kā ir ar mums pašiem. Cik bieži arī mēs izvēlamies izveidot mūsu iedomu tēlu par otru. Mēs sakām, ka musulmaņi ir bīstami, no bēgļiem labāk norobežoties, lai gan mēs nevienam musulmani nepazīstam un arī ar bēgļiem mums nav bijusi nekāda darīšana. Pat draudzē ir vieglāk aprunāt un fantazēt, nekā *pa tiešo* uzrunāt un pajautāt, ko tu ar to domāji, ka tu tā izteicies vai kāpēc tu tā darīji.

Jēzus apliecināja Pāvilam, ka Viņš ir dzīvs, ka Viņu var iepazīt kā dzīvu personu, nevis kā iedomu tēlu. Pāvils pēc tam vairākas dienas nevarēja redzēt. Viņam bija *jāsagremo* tas, ko viņš bija piedzīvojis. Viss, ko viņš bija iedomājies, ka pats ir pareizs, kārtīgs, dievticīgs jūds, izrādījās maldīgs. Jēzus atklāja viņam Dievu, kas ir apspiesto un vajāto pusē, kas cieš mums līdzīgi, ja mums tiek darīts pāri, kas ir ar ikvienu kristietī, musulmani vai ebreji, tiek vajāts, apsmiets un krustā sists.

Tā nu sanāk, ka lielākais kristiešu misionārs, kas jebkad ir dzīvojis, apustulis Pāvils, izrādās pats ir bijis kristiešu un Jēzus vajātājs un fanātiķis. Lomas ātri mainās, pēc kāda laika tie bija pareizie kristieši, kas vērsās pret Pāvilu un viņa sekotājiem. Vēlāk kristieši sāka vajāt jūdus, un atkal sākas viss no jauna – tāds mūžīgs riņķa dancis.

Pāvila piemērs parāda, ka Dievs kā savus vēstnešus var izvēlēties cilvēkus, kas mums liekas absolūti nepieņemami, piemēram, bijušos čekistus vai komunistus. Mums nav tiesības norakstīt nevienam cilvēkam, jo neesam Dieva vietā. Pāvils iemācījās nebaidīties no savām kļūdām, no saviem grēkiem un no sava nespēka, tādējādi kļūstot Kristum līdzīgs.

Mēs parasti domājam otrādi, ka mums Dievam ir jāpierāda, cik labi mēs esam, un ar to mēs arī kļūstam neiecietīgi pret tiem, kas izturas un dzīvo savādāk nekā mēs. Kristus ir augšāmcēlies, nevis lai mūs pārveidotu par kristīgiem super-varoņiem, bet lai sūtītu ceļā arī mūs, un apliecinātu to, ka Viņa mīlestība var pārvarēt naidu un grēka mūrus mūsu sirdīs un ka caur Viņu mēs jau šodien saņemam jaunu dzīvību, ka esam pestīti Dieva žēlastībā. Āmen!